

aan haar gezag te kunnen onderwerpen, dit wederlegt de regering op de volgende wijze:

1°. Dat het eerste protocol der conferentie bewijst, dat het hof der Nederlanden geene andere uitnoodiging aan de vijf Hoven gedaan heeft, dan om, in overeenstemming met Zijne Majesteit, de beste middelen te beramen, om een einde te maken aan de onlusten, die in zije staten waren uitgebarsten, en het verlangen der Mogendheden om die te stuiten, doet zien.

2°. De ambassadeur der Nederlanden heeft tegen deze afwijkende neiging der conferentie, in haar protocol van 20 december, bij zijne nota van den 22 december 1830, uitdrukkelijk geprotesteerd, voor zoo ver dat stuk, hetzij door bepaling, hetzij door uitdrukkingen, inbreuk maakte op 's Konings regten.

3°. De Koning is alleen, onder voorbehoud zijner regten, tot verdere onderhandeling over scheiding toegetreden, en onder dat voorbehoud alleen heeft Zijne Majesteit in de annexe A van het 1ste protocol toegestemd, hoeveel er ook tegen de aanneming pleitte, dat nader door de nota van 12 juli 1831 is bevestigd, terwijl daarenboven de annexe A de vraag oopens de souvereiniteit onaangererd heeft gelaten. Zoodat, indien deze vraag in de veronderstelling, dat de Koning toestemmen kon tot de scheiding, in de schaal gelegd wordende, Z. M. evenwel daarin niet kon treden dan tegen billijke vergoedingen. In later afwijking van zulk een beginsel heeft de nederlandsche regering geen deel genomen.

4°. De koninklijke hoodschap aan de staten generaal van den 13 september behelsde slechts vragen aan die kamer, vooral of de grondwet in de veronderstellingen dier vragen veranderd kon moeten worden, en betref althans het buitenland niet. Het gevoelen der staten generaal was slechts een votum en de uitdrukking van zeer uiteenlopende gevoelens zonder praktische uitkomst.

5°. De commissie van Hollanders en Belgen, van welke benoeming den 1 oktober 1830 aan de staten generaal kennis werd gegeven, was bestemd om een ontwerp van wet te leveren ter verandering der grondwet, en dit bewijst dus juist tegen hetgeen de conferentie er uit wil afleiden. De proclamatie des prins van Oranje van den 5 oktober was gegrond op de tijdelijke velmagt, door den Koning gegeven, om voor het zuidelijk deel des rijks eene afzonderlijke administratie op te rigten, in afwachting der mogelijkheid om op eene wettige wijze de voorwaarden te regelen, waarop eenige afscheiding der twee deelen kon geschieden.

Daar nu evenwel het hoofddoel der onderhandeling geene afscheiding geworden is, zoo kan die zeker niet geschieden met opoffering van hollandsch belangen en zonder onderhandeling met den Koning, op den grondslag der acht artikelen en naar dezelfde beginselen, waarop de vereeniging heeft stand gegrepen.

Wat de onmogelijkheid betreft, waarin de regering zich zou bevinden om die acht artikelen ten uitvoer te leggen, de maand augustus zou aan alle mogelijkheid een einde gemaakt hebben, zonder vreemde tusschenkomst te behoeven van het oproer.

Maar de Koning wil geene pogingen doen om zich van zijne toetreding tot de annexe A ontslagen te houden, mits men in de 24 artikelen het gunstige, dat daarin voor hem is, niet voorbijga en in het belang van België verkeere.

Hierop volgt nu een betoog, hoe in de 24 artikelen het door de conferentie beweerd behoud der territoriale grondslagen, bij de annexe A ontworpen, waarlijk zijn veranderd, en hoe de conferentie over het groot-hertogdom Luxemburg heeft beschikt terwijl het duitse bondgenootschap geene behoorlijke bevoegdheid had om buiten den wil des Groot-Hertogs daarover met de conferentie te besluiten. Zoo dat de Koning Groot-Hertog zich, als soeverein van den grond, verplicht rekent alle onderhandeling over afstand of ruiling voor te behouden, althans ten aanzien van ruiling met eenen vreemden staat. — De geheele handeling der conferentie is dit opzigt wordt nadrukkelijk uit het duitse staatsrecht bestreden en aangetoond, dat men aan Holland geene schadevergoedingen toerekenen kan uit hetgeen men den Groot-Hertog van Luxemburg ontfleemt, zoo min als dit met Hanover opzigtelijk Engeland zou kunnen worden toegepast.

Met betrekking tot andere punten, en voornamelijk het gebruik der rivieren, wordt gezegd, dat hooger de regering toestemt, dat het algemeene recht der overeenkomsten, het in dit punt geheel aan zoodanige voorbeelden ontbreekt, als waartoe de conferentie Nederland in dit stuk zou willen stellen; zijnde daaromtrent te kort gedaan aan Nederlands souvereiniteit van gebied, zoo dat de 24 artikelen zelve tot voorbeeld zouden moeten dienen van hetgeen daarbij voor het eerst werd ingevoerd.

De conferentie tracht dit wel te verdedigen, door de aanhaling van de besluiten van Mairts over de Rijnvaart, maar deze vergelijking is hier ongepast; want de commissie te Mairts regelde geene andere belangen dan die de onderlinge eigenschappen der rijn-oeverstaten betroffen, en daar is geen zoodanig vraagstuk tot volkenrecht gesteld, waarhij aan alle staten het recht op ieders afzonderlijke rivieren zou zijn toegekend; hebbende de rijn-oeverstaten immers nooit in hun eigen belang op de vaart op de Schelde aangedrongen.

Den 18 februarij zond lord *Palmerston* acte, bij een gekend protocol, eenen begeleidenden brief aan onze minister, waarin hij zeide, dat de grondslagen der scheiding, ten aanzien der rivieren enkel betrekking hadden tot rivieren, die haren bevaarbaren loop beider grondgebied doorstroomden; het grondgebied scheiden. Zoodat bij de 24 artikelen wordt gevoerd, wat bij de annexe A was uitgesloten.

De berekening der rente tot 8,400,000 gulden voor België was veel lager gesteld dan de regering had aangetoond, en had de regering nogtans alleen aangenomen, onder voorwaarde, het syndicaat en de brusselsche bank op eene andere wijze zou worden verevend, en dat de rente tot kapitaal worde gebracht onder waarborg der vijf Mogendheden, volgens den koers der schuld in 1830.

Z. M. de Koning der Nederlanden, vasthoudende dus aan het beginsel der bemiddeling, heeft aan de conferentie het ontwerp van een tractaat aangeboden, waarop de Koning zou willen sluiten. — De minister eindigde met te zeggen, dat het geve hiervan nog niet bekend was, maar dat Nederlands volk niet leger gesteld zou worden in zijne verwachting; dat de regering het ingeslagen spoor bevestigen en standvastig volgende, al wat binnen haar bereik was, zou blijven aanhouden, ter verkrijging eener uitkomst, waarhij ons goed recht ongeschonden op de nakomelingschap moet overgaan en die te gelijk de vergelding en het perk zijn zal der medigvuldige opoffering door welke de Nederlanders, zoo dikwijls in den nood beproefd hun nationaal karakter, ook ditmaal wederom hebben weten handhaven.

— Uit Brada wordt, onder dagteekening van den 9 dezer gemeld:

« Heden nacht is alhier het volgend ongeluk gebeurd. In een herberg bij de zoogenaamde Grooten Stallen was twist ontstaan onder eenige artilleristen, zoodat de vrouw des huizes aan de hoofdwacht, om bijstand deed vragen, welke haar door den kommandant der wacht dadelijk werd verleend.

De artilleristen wilden den sergeant der patrouille niet gehoorzamen, maar verzetteden zich met geweld, en wel met zooveel hardnekkigheid, dat de sergeant *Haffman*, der bradasche schutterij, met inzicht om hen vrees aan te jagen, zijnen ouderhebbende manschappen, thonne geweren deed laden, waar het ongelukkig gevolg van was, dat twee der geweren afgingen en door hare losbranding de kanonnier der haagsche schutterij *Staat* doodelijk, en een kanonnier van het 4de bataillon artillerie, gevaarlijk gekwetst zijn geworden. De zaak wordt zoo als van zelve spreekt, door de autoriteiten naauwkeurig onderzocht.

Italië.

MODENA 28 Januarij.

Zie hier de proclamatie door den kardinaal *Albani* bekend gemaakt:

Inwoners der legation! — *Zijne Heilichheid* heeft mij wel met zijn hoog vertrouwen willen vereeren, door mij te bekleeden met de hoedanigheid en de magt van zijnen buitengewonen commissaris in de legation, om in dezelve de orde en zijn soeverain gezag te herstellen. Het is een mijner pligten om deze herroeping te doen kennen, en ik vlei mij, dat zij aan de ware vrienden van de maatschappij en van hun vaderland niet zal misgaan. — *Mijne zedigheid* roept zich zelve welwillendheid en vaderlijk, al geenezucht mannege van strijdigheid en gestroopte wezen, dan in het gemaal, het welk alomtegenwoordig waarin de zeldde factie, welke zich het beheer over die soevereine streken had aangematigd, de besluiten van het gouvernement, welke opdragt aan het ware welzijn van alle bevolkingen verboden zijn, hardnekkig moegt wederstaan. Wat het verleden betreft, de H. Vader zal, om de goedheid zijns harten niet ophouden, ten behoeve der vermolde en vermolde manschen, van zijne goedertierenheid gebruik te maken. Zijne vaderlijke bevelingen ten dezen opzichte bekend, zijn mij onduidelijk, aan mijne toevertrouwd, ten einde dezelve in eenen roest of in een me mate te gebruiken, ten aanzien van des persoons, welke dezelve door eene spoedige en volkomen onderwerping nietten inroepen. Als via in eene tegenwoordige onderwerping handelen, zou alle hoop verliezen om eenige tegenwoordigheid te verkrijgen, en onwettig de staat onderwerping te handhaven.

Maar, mijne wenschen en mijne verlangens zijn zoodanig, dat ik, wel verre van paal en perk aan de edelmoedigheid des H. Vaders te willen stellen, daarvan in alle mogelijke uitgestrektheid, moegt gebruik maken, en dat niets aangenaamer en troostrijker voor mij zijn zal.

Opdat, in deze omstandigheden, de herstelling der orde waargehtig en werkelijk zij, moet ik vooral daarvoor waken, dat de soevereine wetten geëerbiedigd worden. Bij gevolg, daar vele dier wetten door de soevereine magt gegeven zijn na het tijdstip, van hetwelk de ongeregelde handelingen, en dagteekenen, aan welke de legation ten proef geweest zijn; zoo zullen, opdat niemand van dezelve onkundig zij, dezelve alle, en na elkander, op alle plaatsen worden afgekondigd, over welke de magter mijner commissie zich uitstreken.

Die, welke de regterlijke orde betreffen, zullen de eerste op de gewone plaatsen worden aangeplakt, opdat de administratie der justitie niet te lang ten algemeenen nadeele, vertraagd worde.

Te rekenen van het oogenblik van derzelver afkondiging, zou een iegelijk, die zich veroorloven mogt dezelve te schenden of zich tegen de nakoming van dezelve te verzetten, die het wagen mogt om te kort te doen aan den eerbied, aan derzelver inhoud verschuldigd, zoo als dezelve zullen worden aangeplakt, zullen zich schuldig maken aan de straffen, die deswegen zijn bepaald.

Zijne Heiligheid besloten hebbende, om al datgene in te voeren, hetwelk goed en voordeelig voor zijne bemde onderdanen wezen kan, behouwt zich voor, om in het toekomstige tot alle verbeteringen en hervormingen, door de ondervinding en de kennis der wezenlijke behoeften zijner volken aangeraden, over te gaan, van het oogenblik af, dat alles tot de orde teruggekeerd en zijn oppergezag niet meer vermiskend zijn. Alle verzoeken in wettige vormen door de provinciale raden gedaan, zullen door Zijne Heiligheid in goedgunstige overweging genomen worden omtrent alles, wat tot een waarachtig nut voor de volken en niet de uitvoering zijner pauselijke pligten bestaanbaar zal kunnen zijn. Zijne Heiligheid zal insgelijks goedgunstig aannemen alle verbeteringen en voorbehoudingen, welke door de hoofden der rechtbanken, in het stelsel der burgerlijke rechtspleging, zullen voorgesteld worden.

Inwoners der legatien, gij, wier groote meerderheid altoos, onder daaraan te hebben deel genomen, het slagtoffer der woede van dit klein aantal misdadigers geweest zijt, die zich zelve met geweld tot uwe vertegenwoordigers gesteld hebben om u te overheerschen, gij zult het vaste besluit, door het gouvernement aangekondigd, toejuichen, om namelijk niet langer te dulden, dat men om nietswaardige onderwerpen uwe rust verstoore, ten gelijken tijde, dat men aan den eerbied te kort schiet, welke haar verschuldigd is.

Onze apostolische residentie te Pesaro.
(Gestekend) Kardinaal ALBANI.

Spanje.
MADRID, den 27 Januarij.

Ons kabinet heeft aan de hoven van Londen en Parijs, officieel de verzekering hernieuwd, dat onze troepen, bij het doen gens aanvals van don Pedro tegen Portugal, tot bijstand van don Miguel zullen oprukken, zonder verder enigzins op de vertogen van de heeren Perier en Grey te letten; want zoowel pligt als belang roepen onzen Koning, om zijnen bondgenoot niet te verlaten.

Onlangs zijn er vele troepen langs deze stad gepasseerd, die zich naar de grenzen van Portugal begeven.

Duitschland.
FRANKFORT, 5 Februarij.

De jongste tijdingen uit Italië brengen de zekere tijding aan, dat de oostenrijkers in Romanië zijn getrokken.

De *Milanische Courant* van den 30 januarij behoudt de volgende proclamatie van den oostenrijkschen generaal Radetzki aan de ingezetenen van Bologna: «Bolognesen! De keizerlijke troepen, onder mijn bevelen staande, zullen, met overleg der heere Mogendheden, die den Heiligen apostolischen stoel de onschendbaarheid van zijns staten gewaarborgd hebben, op verlangen van H. Heeren wettigen soeverein, in deze staten wederbinnen rukken. De Keizer, mijn doorluchtige soeverein, heeft, terwijl hij als natuurl. en bondgenoot van den Paus een denzelen de bescherming zijner wapens verleent, geen ander oogmerk, dan de handhaving van de orde en het wettige gezag. De ondervinding, welke bij u steeds in levendig aandenken is, leert u, wat gij van de troepen van mijnen soeverein te verwachten hebt, namelijk de strengste krijgstugt, de handhaving van de openbare en zekere bescherming voor al degenen, die aan de wettige overheid gehoorzaamheid en den verschuldigen eerbied thans wijzen zullen. Dit het hoofdkwartier te Milan den 20 januarij 1834. De opperbevelhebber der keizerlijke armee in Italië. Radetzki.»

Uit Palermo wordt geschreven, dat de vulkaan onder de hee, het eiland, hetwelk hij tusschen Salacca en Panteneria opgeworpen had, weder heeft vernield, en men daar ter plaats thans niets anders meer ziet dan eene kolom rokend water.

Frankrijk.
PARIJS, 6 Februarij.

De Oostenrijkers zijn den 28 januarij, des morgens ten 8 uren, Bologna binnen getrokken. Daarbij heeft niet de geringste wanorde plaats gehad. Het oostenrijksche leger had post gevat op zoodanige wijze, dat de troepen ten zelfden tijde al de poorten konden binnen rukken.

De depêches van Toulon melden, dat er reeds vijftienhonderd man linie-troepen ingescheept werden, om Civita-Vecchia te gaan bezetten. De gelijktijdige bezetting van de legatien door de corpsen fransche en oostenrijksche troepen zal zoodanig worden

ingerigt, dat er geen punt van aanraking tusschen die beide corpsen kan komen.

Het 20ste bulletin van het algemeen agentschap ter verdediging der godsdienstige vryheid is vol van stukken, betrekkelijk het proces van de abtdij van Meilleray. In hetzelfde wordt het rapport van den heer Berenger op het aan de kamer aangeboden verzoekschrift medegedeeld, alsmede de memorie door het agentschap aan de afgevaardigden rondgedield en het gegeven verslag van de zitting van de kamer der afgevaardigden van den 30 december, waarin de discussie heeft plaats gehad. Dit gegeven verslag is doorweven met aanmerkingen op de redevoeringen der redenaars en men beantwoordt in hetzelfde vooral den heer Dupin, die voornoemde memorie heeft getracht te wederleggen. Bij deze memorie is een protest van 14 engelsche trappisten tegen het rapport van den heer Berenger gevoegd. Dit protest is gedagteekend van Nantes, den 29 december; de trappisten werden aldaar gevangen gehouden. Zij hadden reeds drie maalen tegen de ten haaren opzichte genomen maatregelen geprotesteerd en een plaatselijk onderzoek daaromtrent gevraagd, om de daadzaken tegen hen ingebracht te onderzoeken. Zij betuigen geregtelijk, dat de processen-verbaal, door den sous-prefect van Chateaubriant en den commissaris van politie Aubry opgemaakt, valsch zijn. Deze 14 trappisten zijn aan de ballingschap, die meer dan 60 hunner medebroeders getroffen heeft, ontkomen; en zij zijn dit verschuldigd aan eenen ernstigen brief van den engelschen consul, die deze vreemdelingen onder zijne bescherming genomen en hen in zijn huis ontvangen heeft. Het bulletin behelst ook eene verklaring van 22 grond-eigenaars uit het arrondissement van Chateaubriant; deze verklaring is van den 10 december; zij is op de vereerendste wijze voor het gesticht van Meilleray opgesteld. Dezelve houdt hoofdzakelijk in:

«De ondergeteekende bewogen door de enkele gevoelens van rechtvaardigheid en waarheid, afgescheiden van alle staatskundige en godsdienstige geschillen verklaren:

«Dat zij, gedurende vijftien jaren, dat zij het voorrecht gehad hebben den heer Saulnier de Beauregard, eigenaar der gewezen abtdij van Meilleray, te kennen, niet anders dan te vreden kunnen zijn over de betrekkingen, die zij met hem gehad hebben; dat dit arrondissement zoowel aan zijnen ijver als aan zijne handigheden grootendeels de verdere verbeteringen, welke hetzelfde in den landbouw gemaakt heeft, verschuldigd is; dat, dank zij dit schoon gesticht, de kostelijke zijde-teelt van Cotentin in dit land is ingevoerd en genaturaliseerd; dat de hep, het raszaad, de bestwortel met een volkomen goed gevolg te Meilleray worden geteeld; dat een der schoonste kudden spaansche schapen uit Frankrijk en het engelsche ras van Isalay met lange wol, aldaar voorspoedig gewast zijn; dat de meer tot volmaaktheid gebragte ploeginstrumenten door het arrondissement zijn verspreid geworden; dat dorre heiden in vruchtbare velden veranderd zijn, dat de droogmaking van den vijver van Pas-Charmal, groot 16 hectares staand water, die den omtrek overstroomde, voor den landbouw is behaag geworven; dat er als het ware door tooverij groote en prachtige tuinen zijn aangelegd, daar waar nog onlangs de doornige braamstruik en brem groeiden. De ondergeteekende voegen er bij, dat zij te Meilleray altoos de opregte en edelste gesterijheid gevonden hebben; dat alle inwoners van dat gesticht schenen te wedijveren in beleefden jezens de vreemdelingen, welke hetzelfde kwamen bezoecken, om hetzelve in alle opzichten op een in staat te stellen, om hunnen landbouw en nijverheid, alom de afzake, bijzonder te onderzoeken en te bestuderen; zij erkennen, dat de heer Saulnier, uit van alle gevoelens van personele hebzucht en verzucht steeds de groote en edelmoedigste behalpingen openbaarde, dat hij, den beschikking geeft met de afzichte, alle behalpingen, ingaan allen tegenwoordig, sooit zamen te vreden zoekt te verspreiden op de heer Saulnier over de geestes, dat het, wel is waar, algemeen bekend is, dat in dit gesticht de vrede van den dag tusschen het gebied en den gebied, verogeld worden, maar dat het niet minder waar was, dat zij de bezochte, met gezagvaard zijnde, bewoonden, en meester van waren om hetzelve, in den afzake van elk oogenblik te verspreiden.

«De ondergeteekende verklaren, zindelijk, dat zij er zekere kennis van dragen, dat er eens staatskundige zamenzwering, strekkende om het gouvernement het onderst boven te hebben, in het gesticht van den heer Saulnier gemaakt is, voor wiens edel karakter zij zekere genoeg hebben, om op zijn eenvoudige verzoeking, overduidelijk te zijn, dat zulks niet bestaan heeft.»

België.
BRUSSEL, 7 Februarij.

Saderl. de aankomst der ratificatien van Frankrijk en Engeland, wordt er dagelijks raad van ministers gehouden.

Vrijdag aanstaande zal de zaak van den heer Steven voor het hoog-militair geregtshof dienen.

Brieven van Madrid van den 30 januarij, bij koerier alhier aangekomen, melden de bevalling des koningins van Spanje van eene dochter, zijnde nu de tweede.

Van den 9.
«Dooderlag zal er openbare zitting in de kamer der afgevaardigden gehouden worden, tot aanhooring eener ministeriële verklaring, in antwoord op de vragen door de heeren Quy en Birson gedaan, aangaande de ontruiming der citadel van Antwerpen alsmede tot het hooren van het rapport over het budget van den minister van oorlog.»

